

Σαν παραμύθι.
Γράφει η Φλώρα Γουγουλιά

Έζησε κάποτε παλιά, μία απλή γυναίκα
που ίσως να ξεχάστηκε το μπόι ή τα μαλλιά της
και της φωνής της τη χροιά ίσως να 'χουν ξεχάσει,
αλλά δεν λησμονήσανε το χρώμα των ματιών της
που με τη φλόγα του κεριού έμοιαζε κι ήταν φόβια,
καθώς μπορούσε κι έβλεπε στο εσώτερο εγώ τους...

Γυναίκα ήταν μοναχική αλλά δεν ήταν μόνη
και τους ανθρώπους ζύγιζε με της καρδιάς το ζύγι
κι όταν την πράξη έκανε σ' αράδα να τους βάνει
πάντα της βγαίνανε εφτά οι πολυαγαπημένοι.

Καθόταν και ιστόριζε για της ζωής τα πάθια,
για της αγάπης τη φωτιά, την ομορφιά του δάσους,
για τη νεράιδα που 'πλενε στην λίμνη τα μαλλιά της
και για το δράκο που έφαγε τα δέκα παλληκάρια.
Κι ακούγανε οι σπιτικοί κι οι χωριανοί αντάμα
ώσπου ένα δείλι σώθηκαν όλες οι ιστορίες...

Έπεσε τότε μια σιωπή που 'μοιαζε στενοχώρια
κι ουδείς χαιρόταν κι ούτε όρεξη είχε ν' αλλάξει λόγο.

Ο γιός της ο ταξιδευτής έφυγε για τα ξένα,
εγύρισεπραματευτής κι έφερε χίλια τόσα,
πράγματα όλα παράξενα και πρωτοειδωμένα,
χτένια, κλωστές μεταξωτές, καθρέφτες και μαχαίρια,
σπόρους παράξενων φυτών, πουλί όπου μιλούσε,
άφησε και της μάνας του δυο δώρα μες' τα χέρια.

Μολύβι που το ξύλο του είχε οσμή πελάγου
κι ένα πουγκί δερμάτινο με γράμματα γεμάτο,
από τις γλώσσες που άκουγε σ' όλα του τα ταξίδια,
κι απ' την δικιά τους τη λαλιά που 'μαθε απ' τα μικρά του.

Κράτησε στα δαχτύλια της το ξύλινο μολύβι
κι εκείνο εξεστάθηκε απ' του αίματος τη βράση
που 'δινε στην καρδιά παλμό και στη φωνή της θέρμη
και ζήτησε ένα χαρτί μπροστά της να της βάνουν.

Μετά το χέρι βύθισε μες το πουγκί για λίγο
και ανακάτωσε απαλά όλα τα γράμματά του
και το μολύβι άρχισε λέξεις να ζωγραφίζει

για της ζωής την ομορφιά, τον πόνο του θανάτου.
Κάθε ημέρα έκανε το ίδιο η γυναίκα
και τελειωμό δεν είχαν τα ιστορήματά της.
Τ' άκουγαν όλοι οι δικοί, τ' άκουγαν και οι ξένοι,
τ' άκουσε και ο βασιλιάς, την φέρνει στο παλάτι.

Μαζεύτηκαν οι πρίγκιπες οι χρυσοστολισμένοι,
γραμματικοί και υπουργοί με τους υπασπιστές τους,
τριγύρω απ' το χρυσό θρόνι ν' ακούσουν ιστορίες.
Σαν η γυναίκα κοίταγε με του κεριού την κάψα,
αυτοί κοιτούσαν χαμηλά, να κρύψουν τις ματιές τους.

Έγραψε λόγια στο χαρτί το ξύλινο μολύβι,
τη πρώτη βραδιά, την δεύτερη, ακόμα και την τρίτη
κι ο άρχοντας εχάρηκε κι είπε φλουριά να δώσουν,
να στρώσουν μία κάμαρη να μείνει η γυναίκα,
να την κρατήσει να ιστορεί, να χαίρεται η καρδιά του.

Μα στις γυναίκας την καρδιά μαράθηκε ο χτύπος
μιας και μ' ανθρώπους άδικους τριγύρω είχε να κάνει,
που θέλαν να έχουνε θρόνι ίδιο του βασιλέως
κι αλλάζανε στρατόπεδο όπου η ισχύς κρατούσε...

Κι όπως επάγωσε ο παλμός χάθηκαν και οι λέξεις
και ιστορία άλλη καμιά σωστή δεν ξαναείπε.

Εθύμωσε ο βασιλιάς, λέει να την φυλακίσουν,
της παίρνουνε τα γράμματα και το παλιό μολύβι
και την αφήνουν στο κελί μέχρι να την δικάσουν.
Βγάζουνε την απόφαση οι ασημοφορεμένοι,
στα μέτρα τους που έραβαν, οι δικαστές, το νόμο
πως στην κρεμάλα άξιζε να βρει η ζωή της τέλος
μιας και χαρά αρνήθηκε να δώσει στον αφέντη.

Μαζεύτηκε λαός πολύς όπου την είχε ακούσει
στα χρόνια που περάσανε να λέει ιστορίες
Άνθρωποι που την παίνεψαν και την καλωσόριζαν
κι ούτε ένας δεν εβρέθηκε αντίρρηση να φέρει
για το κακό και τ' άδικο που γίνονταν μπροστά του.

Λίγο πρώτου να κρεμαστεί ζήτησε να μιλήσει
κι άρχισε να τους ιστορεί τη ζήση τη δικιά της.
Έψαξε όσους αγάπησε κι είχε μες στην καρδιά της...
Όταν την πράξη έκανε σ' αράδα να τους βάνει
Πάλι της βγήκανε εφτά κι ήταν ευτυχισμένη...

